

Tóth Erzsébet

A régi szappanok

milyen jó , hogy megőriztem őket
 a pengevékonyra mosakodott szappanokat
 bújnak egymás mellé, akár különös őskori maradványok
 csontszínűek, babonás, halványan erezett változataikkal
 a rózsaszíntől a barnásig, áttetsző halvány lazacszínig
 talán arra várnak, hogy valaki egzotikus láncokká fűzze őket
 nem tudják még, hogy most bevégezzük sorukat
 szappanok lesznek újra, habosak, puhák, tiszták leszünk tőlük
 tisztábbak, mint a felajzottan bontogatott, gőgös, agyonreklámozott szappanoktól
 csodákat vártunk tőlük, de csak a bőrünket nyúzták
 kínozták mesterséges színeikkel, adalékaikkal csak ártottak hamvasságunknak
 az arcunkra nem is kentünk belőlük, az arcra ott volt az arcej a tonik a radír
 ennek most vége, jó lesz ez a kedves kis szappangyűjtemény mosakodni
 amikor kenyérre kell a pénz, amíg még van, és nem kell a kukában kotorászni
 most ők lesznek szappanok megint, elmúlik az „új” kísértése
 gyönyörűséges lesz használni a maradékot, kincset találtunk a poros fadoboz mélyén
 amit valami ősi ösztön nem hagyott kidobni, tudta, hogy eljön még egyszer az idejük
 mert pazarlás után mindig szegénység jön, és nem kell arctonik, arcradír, arcej
 csak elég lenne valami friss levegő, ami hamvas, gyöngéd barackossá varázsolná az
 arcunkat
 persze, ami ingyen lenne, de nincs, ami ingyen volna, csak a korom, a füst van
 kínokból horgolt ráncok az arcon, fürödjünk hát, amíg lehet
 amíg nem kapcsolják ki a fűtést, a meleg vizet, és meghagyják még a kádat is
 amely erősen be van építve a falba, csak akkor vihetik, ha a házat is viszik